

[Aksel Larsen.]

at Forslaget i sig selv er reaktionært, eller at der er noget galt ved det. Der kan være noget sundt i Tanken om ogsaa at lade Nævningerne deltage i Strafudmaalingen, men jeg finder absolut ikke, at der kan være noget sundt i at gøre det paa det her foreslaaede Grundlag, saaledes at de juridiske Dommere uden videre, i Kraft af deres Fagkundskab, deres Kendskab til Paragrafferne, deres i de fleste Tilfælde større Talerbegavelse o. s. v., vil faa betydelig mere Vægt under Raadslagningen mellem Dommere og Nævninger end den enkelte Nævning.

Jeg kan derfor ikke se nogen Grund til, forudsat at man i øvrigt gaar ind paa den Tanke, at Nævningerne faktisk skal fungere som 12 ekstra Dommere, at man giver de juridiske Dommere hver 4 Stemmer og hver af Nævningerne 1 Stemme — saadan vil det jo blive i Praksis i de allerfleste Tilfælde. Hvis vi kan naa til det Resultat, at hver enkelt Dommers Stemmevægt reduceres til at være lig med hver enkelt Nævnings Stemmevægt, saa kan vi tale om dette Forslag. Saa vil Forslaget efter min Mening være et ubestrideligt Fremskridt, men det er ikke noget ubestrideligt Fremskridt i den Form, det har nu.

Vi tilslutter os Tanken om Indførelse af Domsmand. I øvrigt vil jeg sige, at Forslaget om Domsmand, som det her er udformet, gaar ud fra andre Principper end Forslaget om Nævningers Deltagelse i Strafudmaalingen. Ved Byretten vil det f. Eks. blive saadan, at i Tilfælde, hvor der skal være Domsmand, bliver der to Domsmand og en juridisk uddannet Dommer, der faar hver en Stemme. De læge Domsmand er altsaa det ubestridelige Flertal i dette Kollektiv. Naar det kan gøres i det ene Tilfælde, som her foreslaaet for Underretten, kan jeg ikke indse, hvorfor det samme ikke kan gøres ved Landsretten i Tilfælde, hvor Nævningerne deltager i Strafudmaalingen.

Vi er absolutte Modstandere af Ændringsforslaget til § 29. Der kan maaske paapeges ganske enkelte Tilfælde, hvor Offentlighed i Retsplejen kan have været til uforholdsmæssig Skade for et Vidne eller en sigtet, men det kan aldeles ikke begrunde at give Dommeren en saa vidtgaende Fuldmagt til at lukke Dørene, som der her er Tale om. Det vil være uhyre skadeligt, og det er i absolut Modstrid med den Grundtanke, hvorefter Reformeringen af Retsplejen er skredet frem her i Landet, og det er i absolut Modstrid med, hvad der i øvrigt er nedlagt i Regeringspartiernes politiske Program.

Jeg finder det endda yderst farligt, at man som her foreslaaet ligefrem vil give Pressen Mundkurv paa. Jeg skal ikke beskæftige mig saa meget med, hvad der er anført af almindelige Argumenter mod dette — jeg kan tiltræde dem —, men jeg skal ekstra paapege, hvad det vil betyde ved politiske Sager. Vi har jo haft en Del af dem, og det overvældende Flertal har været rettet mod Arbejderbevægelsen, og mange af dem har trukket meget længe ud. Indføres denne Bestemmelse, vil det altsaa sige, at indtil Sagen er afgjort, skal det være den Presse, der ønsker at forsvare de sigtede eller anklagede, forbudt overhovedet at tage Stilling til Sagen ud over rent refererende. Det vil, hvis dette gennemføres, være fuldkommen umuligt for Pressen i en politisk Sag at føre en Kampagne til Fordel for de sigtede og anklagede. Det er en Grund mere til, at vi maa gaa imod dette. Det er et absolut Tilbageskridt, og dette bliver ekstra understreget derved, at det faar saa begejstret Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. Pürschel.

Justitsministeren (Steincke): Jeg kan i det store og hele takke de ærede Ordførere for deres Modtagelse af Forslaget og ogsaa af de nye Bestemmelser, der skyldes undertegnede.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel spurgte mig, om jeg ønsker en saglig og fra politiske Hensyn frigjort Behandling af denne Sag. Jeg kan dertil svare: Ja, selvfølgelig. Og jeg kan yderligere bevise, at jeg ønsker dette, idet jeg i Forvejen havde forhandlet med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard, som havde nogle Indvendinger af saglig Karakter mod Forslaget, som han jo ogsaa fremkom med her, og jeg sagde: Lad os endelig faa det frem. Det gælder ved saa vigtige Spørgsmaal som navnlig Offentlighedens Begrænsning at faa dem belyst saa meget som muligt. Man hørte derfor ogsaa, at den socialdemokratiske Ordfører paa flere Omraader henstillede til mig at ændre Forslaget, og det er et aabenbart Bevis paa, at man ikke paa dette Omraade fra Socialdemokratiets Side tilsigter noget som helst andet end at naa til det bedst mulige saglige Resultat. Om denne Forhandling i øvrigt vil ende med, at vi, som den ærede Ordfører Hr. Pürschel ogsaa spurgte om, stiller de socialdemokratiske Medlemmer frit ved den endelige Afstemning, kan jeg ikke udtale mig om i Dag. Jeg antager, vi naar til Enighed i Udvalget, saaledes at det ikke vil være muligt at opstille denne